

ПЕТЪР ЦАНКОВ РОДЕН В ГРАДА НА РОЗИТЕ

Талантът да пишеш е Божи дар. Понеже не знаем за Бога нищо друго освен онова, което Той Сам ни открива, затова не можем да предвидим дали ще получим този дар и кога точно това може да се случи. И ето Божият дар идва при някого, който всъщност е съвършено неизвестен, един човек дошъл от народа - работник. Стиховете се леят, наливат се в рими и макар да приличат на вече познати, са някак нови и което е най-важно, от тях лъха топлота - истинска и искрена любов към родния град. Те са извадени от едно забравено чекмедже подобно на едни други, които някой намери преди повече от сто и петдесет години в провинциално американско градче, останали забравени там след смъртта на своя автор, но сега целият свят знае, че това са стиховете на Емили Дикинсън. Дано някога възхвалата на Казанлък да достигне славата на поезията на Дикинсън. Но едно е сигурно: струва си да потърсим в забравените чекмеджета на паметта и предадем на децата си това, което прашните листове съдържат.

Това е причината да се издаде тази книга.

РОДЕН В ГРАДА НА РОЗИТЕ

Дъхав – като роза разцъфтяла
моят град е в пролетния ден,
всред премяна на овошки бяла
ще е радост ти да си роден!

Хладен – като ветрове планински
на които лете е във плен,
сред жита като вълни същински
ще е гордост ти да си роден!

Натежал – от ябълки и сливи,
в златна есен с багри оцветен,
сред димящи, разорани ниви
ще е чест тогаз да си роден!

Извисил снагата си могъща
моят град те гледа обновен,
с погледа си влюбен те прегръща,
затова че в него си роден!

РИСУВАМ ГРАД

Разперил съм
един триножник
и на грундирания плат,
във позата
на стар художник,
рисувам моя роден град.
Рисувам
смелия му полет,
над долината прелетял.
Рисувам
пищната му пролет,
тъй както той е разцъфтял!
Рисувам
блокове, градини –
творба на новия живот.
Рисувам
приказна картина –
на изобилие и плод...
В една ръка
крепя дъгата
с отрупания весел цвят.
С любов
рисувам красотата –
на моя роден, цъфнал град!

ГНЕЗДО В РОЗОВИЯ ХРАСТ

Градът, когото най – обичам аз,
е мъничко гнездо във розов храст
и в него багри слънчеви, игриви,
за първи път откривам причудливи.

Та как да не обичам аз гнездото,
тук съхранявам обич и доброто,
когато в мрак се на съня отдам,
почивката спокойна имам там.

А в дни стихийни, гръмове и сила,
пак там отново търся аз закрила
и догори ли ужасът във мрака,
тук светлината трепетно дочаквам...

Градът, когото най – обичам аз,
е мъничко гнездо във розов храст,
той има своя аромат.
Това е той – любимият ми град!

МАЙКА

Долината –
наша майка родна, скъпа,
в нея първи плач изпяли
първи въздух ни окъпа.

Въздух с аромат на рози –
ласка слънчева, засмяна,
вятър хладен с дъх балкански
и любов над нас простряна!

С обич пълни се сърцето –
в майчиния скут заспали,
радостни сме и щастливи,
долината щом ни гали!

Майка наша, родна, скъпа –
толкоз мила и красива,
сутрин тя за труд ни буди,
вечер нежно ни приспива!

ЛЪВОВАТА ЧЕШМА

Пътували са,
още ще пътуват
и ще отседат гости
в този град.
Гостували са,
още ще гостуват,
подмамени
от горския му хлад.
Защото той е рожба
на Балкана,
над рози прелетял
като орел.
От губерите цветни,
изтъкани —
ухания
и красота довел.

Той също крие
чара на водата,
най – бистрата,
която ние пием,
с която ни дарява
долината
и към която
радостта не крием.
Ний знаем, че водата
е кристал,
искри –
във спектъра на цветовете,
тогава всеки
тука би разбрал,
че пием туй,
що слиза от небето.

ГРАДОВЕ

Живял съм в други градове,
по прашни пътища съм бил,
но моят град ме все зове,
защото тук съм се родил!

Видял съм много градове,
които в красотата плават.
Но като зрели плодове,
носталгиите натежават.

Познавам стари градове
и още им се възхищавам!
Но моят – с ярки цветове,
за нищо скъпо не го давам!

Преминах китни градове,
но най – красив е моят град!
Написал съм му стихове,
пропити с розов аромат.

ЧУЖДЕНЕЦ В РОЗОВАТА ДОЛИНА

С утринния вятър той пристигна
и долината китна прекоси,
тук пролетта дъхтяща го настигна
и му разроши светлите коси.

Той беше чул и много, много чел,
за хубостта на планините сини,
за българина в долината снел,
най-хубавите розови градини.

И искаше, опит от аромат,
до дъхавите рози да поседне
и възхитен от яркия им цвят
градините пламтящи да погледне.

Днес тръгва пак – отново ще пътува,
към своята родина тръгва той,
но този край така го развълнува,
че го почувства даже като свой.

ДЕВИЧЕСКИ МАНАСТИР

„ВЪВЕДЕНИЕ БОГОРОДИЧНО“

Във Казанлък, една обител –
в османско робство – светлина,
на християнски дух пазител
тук в Розовата долина.

Рушен и пален, но с години
той вярата ни съхранил,
поддържали го монахини
и винаги изграждан бил.

През мирно време – за молитва,
а през войната – лазарет,
тук благодат човек намира,
пред Господ щом даде отчет.

ТУНДЖА

Там гдето все мъглите бели
като стада са в своя бяг,
скали челата са навели,
посипани от ситен сняг.
Те ниското небе подпират –
на ветровете дават път,
а долу влагата събират
във сива камениста гръд.
Родена тук реката пее –
все песни за хайдути славни,
земята жадна пък от нея
поема влага бавно, бавно.
Тя кърми всичко и целува –
за да расте и зеленей.
Небето с нея все пътува
до среща с белия Егей.

КАЗАНЛЪК – ПРИСТАНИЩЕ НА РОЗИ

Когато в тиха пролет аз доплувам
до розовия бряг,
на прелестите дивни се люблювам
като дете на сняг.

Едно море зелено прекипява
до слънчевия град,
един маяк в червено заблестява
и плиска аромат.

Тогава виждам пълните кервани
на пристана огрян,
от пурпурните цветове набрани
до весел капитан.

И ясно чувам глъчка да припява
със кръшен смях крилат.

С платна от залез корабът отплава
препълнен с розов цвят.

РОЗОВ ХРАСТ

Когато вечер
вкъщи се завърна,
и малките,
децата, не прегърнал,
поспирам се
из кичестия двор,
за отдих,
всред цветята – на простор.
Тук, като жива,
майка ми преди,
в алеята централна
посади,
един червен и дъхав
розов храст –
„за спомен“,
както каза тя тогаз.
А някой път забързан –
не видял,
на храста
се закачам разцъфтял,
и в този миг,
едно ме чувство пали –
сега, чрез храста,
майка ми ме гали.

РОЗОВ МУСКАЛ

В този всеизвестен наш мускал,
нашият Творец с любов е сбрал:
на розовия храст – дъхът в цветята,
на слънцето – лъчите, топлината,
на ручеите – пръските пенливи,
с росата от зелените ни ниви.
На долината – приказния Май,
потръпващия хлад на този край,
на планините – върховете снежни
и руменото на берачки нежни.
Той съхранява концентрата,
тоз Божии дар, на долината.

МЕД ОТ РОЗИ

На коляното хляб съм разчупил
и парчето във мед натопил,
в глинен съд, който днес съм отхлупил,
розов мед досега съхранил.

Този мед е подарък сърдечен
от обичан, прекрасен човек,
този мед е за мене наречен
и се взема по малко — за лек.

Той се взема във трудния час,
щом по родния край заболееш
и със вътрешен някакъв глас,
те лекува, догде оздравееш!

На коляното хляб съм разчупил
и парчето отдавна изял,
глинен съд съм отново захлупил,
но доволен, щастлив, оздравял!

ГЮЛОВА РАКИЯ

От погребение на моя дядо,
завръщам се унил
и покрусен.
Добрия си характер, трудолюбие
и името си –
подарил на мен.
Във дъбовата ракла ми остави,
грамаден бъкел,
като дар голям.
Бе казал: „Ти не ме забравяй,
отпивай си
от този бъкел – сам!“
И аз му обещах, сега стоя,
със бъкела в ръцете
за да пия.
Добре разбрах – подаръкът е скъп,
защото беше,
гюлова ракия!

РОЗИ ЗА ВЪЗПИТАТЕЛКАТА

В прохладна утрин двама със сина
към детската градина сме на път.
Той казваше си своите желания
и искаше от мене обещания.

Така разбрах, че целият гори
и иска някой ден да подари
на възпитателката от цветята,
които най-обича тя самата.

И днеска бодро крачи той напред
в ръката си със пъстрия букет.
От рози, то се знае, е набран,
затуй върви доволен и засмян.

ОБИЧ

Ранобудна пролет се е спряла,
за да накичи
с роза разцъфтяла –
челото на моя роден град,
замайвайки го
с чуден аромат.
После нежно, с обич неприкрита,
без любимеца си
тя да пита,
към това прекрасно, бяло чело,
за да го целуне –
се навела.
И със масло розово отново,
с кръстче го миросва
тя Христово.
За да бъде най-прекрасен град,
в долината –
пълна с аромат.

СЕВТОПОЛИС

С исторически нанос натрупан, богат,
долината ни розова тук е покрита.
Най-горният пласт дъхти с аромат,
отдолу почиват смирено дедите.

Където посегнем, където се спрем –
легенди тракийски от живи по-живи,
градени от камък градове във подем
и хора, които живели щастливо.

Над тях вярно цар именит е царувал,
от който името взел е градът.
Но как е загинал и как съществувал –
отговор търсим дълбоко в пръста.

Смело крачи през времето нашият род,
устоявайки в бурите с меч и със лък.
А новите траки във този живот
отново са вдигнали град. Казанлък!

ОПЪЛЧЕНСКИ ДРУЖИНИ

Не беше важен малкият им брой,
а огънят запален на дедите,
защото, както казват, той
отвътре се разгаря във гърдите.
И този огън с чудна топлина
поддържаше голямата им сила,
за да разцъфне в тази долина
на свободата красотата мила.
Геройство, саможертва и любов –
искряха сред барутения дим
и онзи дълг, че всеки е готов
да падне за народа си любим.
Мнозина там загинаха в снега,
но огъня предавали без стон.
И оцелял, ги чакал на брега –
един народ със обич и поклон.

НЕ ТЕ ЗАБРАВЯМ, ГРАД

Отидох на морето —
на почивка,
да гмурна бяло тяло всред вълните,
и гален тук
от слънчева усмивка —
да вкуся топлината на лъчите.
Морето има
синя светлина,
тя се усеща в тръпките му хладни.
Усеща се
онази топлина —
онази, за която все сме жадни.
Аз на морето
бях във красотата,
на дъното ѝ - потопен във нея.
Оттам, аз мислех
все за долината,
за моя град, във който днес живея.

ДОЛИНАТА НА МЕЧТИТЕ

Да обичаш една долина,
да си горд, че живееш във нея
и на север една планина –
във която взор пламенен рееш!

Да прегърнеш една долина,
от нектара ѝ сладък да пиеш
и обзет от една топлина –
любовта си към нея откриеш!

Да летиш над една долина,
в ароматния въздух да плаваш
и озарен от една светлина –
тази скъпа земя да засяваш!

ОРЛОВО ГНЕЗДО

На твоя връх съм не за първи път –
задъхан, развълнуван, удивен.
И тук върху скалистата ти гръд
букет полагам алено червен.

Пред мене оживява онзи миг,
когато нашите накацали в скалите,
държат с последни сили своя щик
със гордата осанка на орлите.

Те стрелят, падат кървави и лаят,
но не отстъпват повече земята,
решили твърдо пътя да опазят,
по който ще посрещнат свободата.

На смелите герои – вечна слава!
Тя грее върху всеки смел борец.
А обичта, която заслужават,
със рози сме изплели на венец.

ПРАЗНИК НА РОЗАТА

Празнувай! Празнувай, мой град хубавец,
цял кипнал във младост искряща!
За теб сме изплели най-пъстър венец
от рози червени, дъхтящи!

Празнувай! Празнувай, във светлия ден,
ний с обич те кичим щастливи!
На весели песни си вече във плен
и взрив от цветя миризливи!

Празнувай! Празнувай, в знамена запламтял,
да бъдат ти радостни дните!
Да виждаме образа твой засиял
далече, напред в бъднините!

ВЯТЪР НАД ЯЗОВИРА

До вчера духал над морето,
през прохода се днес проврял
и хукнал право през полето
задъхан, весел, потен цял.

Така развеселен развявал
косите си в нечуван бряг,
с вихрушки диви се задявал
до езерния стръмен бряг.

И тук вълничките сребристи
с подухване разплискавал той,
шумял в шубраците хълмисти
и свирел в горския усой.

До късно тичали младежи,
до късно борове люлял
и леко, без да забележат,
утихнал, млъкнал и се спрял.

Смълчан просторът се оглеждал
в застиналата водна шир.
А той — невидим — се навеждал,
да се окъпе в язовир!

ГЮЛПАНА

Щом нежно
пролетта прогони здрача,
от топлия ѝ дъх
студът отскача,
пробужда нежно
пъпките зелени,
за да разцъфнат
в цветовете червени.
И тръгват
ранобудните берачки
с младежката гълчава
и закачки,
та в пролетния,
още ранен хлад,
да сбират
този хубав, дъхав цвят.
Тогава,
край огнища разгорени,
казани
се задъхват изпотени...
Запретнала ръкави
гюлпаната
на розата
събира миризмата!

СЛАВЯНСКИ ОГНЬОВЕ НА ШИПКА

Врагът напирал зъл и посивял,
решен докрай със кръв да се налива.
На фанатизма знамето развял
и злобата към българи не скривал.

А те до вчера в робския ярем
навели гръб след мъката вървяха.
Но вярата запазили съвсем,
за свобода сърцата им горяха.

Сега на връх заветен те стоят,
ръка в юмрук са свили за отплата,
във пламъка на битките горят,
но чиста да запазят свободата!

Лудува зъл врагът, във кръв залян,
че огънят славянски го смущава,
нападен тук във родния Балкан
на два народа дружбата споява.

ЕМАНУИЛ МАНОЛОВ

Пленен от този скъпоценен звук,
той в пъстрия му ритъм заживява
и с малката цигулка като плуг
народните ни песни разорава.

Във тези песни, пълни със любов,
душата си той иска да посее.
Певец на участ зла и път суров –
тъга и скръб народна да разсее...

Със дух разпален, огън разгорял,
дори в съня си, той не спира
и като трендафил разцъфтял
разпръсква аромат със своята лира.

А силата му ярка на творец
следа голяма тук остави,
следата на прекрасния певец –
кой с операта първа се прослави!

ВИШНЕВ ГРАД

Без ветрове не помня
този град,
а топло слънце
често ме целува –
и слънцето и вятърът
крилат –
лудуват си,
догде се налудуват.
Пристигналата пролет
руменей
и вишните накичва
с пухкав цвят,
грамаден облак
от пчели се рей
над дъхавия
и разцъфнал град.
А вятърът,
когато си почина,
към вишните погледна
нацъфтели,
по улиците
мина и замина –
и ги остави
снежно побелели.

ПЕТКО СТАЙНОВ

Всред кратките му сънища върхлитали
и музика,
и песен чудновата –
те като дивна приказка политали,
със римите
във слънчева позлата!
Над рози и чимшири са звучели,
надбягвали се
с хладни ветрове,
над Тракия цъфтяща са летели,
като дъха
на майски цветове.
Посрещани, изпращани, запявани –
родината
са славели красива!
Като горяща факла са предавани
в една народна
форма обичлива.
От извора народен се опивали
с една безкрайна
чистота и страст.
Голямата си обич преоткривали,
за да останат
вечни между нас.

РОЗАРИУМ

На вятъра хладните струи замират
и рози целуват
във парк разцъфтял,
полюшвани нежно те тъжно се взират
към светлия купол
на паметник бял.
По надписи мраморни очите се реят,
героите скъпи
четем ний на глас,
за всеки по роза се тука люлее
с човешката памет
останала в нас.
И нека децата във парка играят,
в алеите светли
гласове да ехтят,
те винаги, винаги трябва да знаят,
че всеки герой
е на розата цвят!

ХУДОЖЕСТВЕНА ГИМНАЗИЯ

Жужукат в пълен кошер работливи
млади труженици с порив откровен,
крила над малки дървени стативи
възторжено размахват всеки ден.

Нектарът тук на младостта им жарка
превърщат във нечуван еликсир,
захласнати от гиздавата шарка,
вторачени в прозрачния ефир.

И бялото на листа оживява,
превърнато във фигури и цвят,
прашецът бавно, много бавно става
на дъхав мед, изпълнен с аромат.

Та има ли насладата прегради
и труд във сила вечно, вечно жива?
Творците ни са смели и тъй млади
в изявата реална и красива!

Така догдето пролетта ухайна
и лятото със багрите играй,
изкуството останало без тайна
окрилено, в тоз дивен, дивен край.

СКЪП ЗАВЕТ

Пред нашите очи ще изгори
като на клада старият ни град
и после ще се претвори
красив, висок, просторен, млад.
В кръга на бързите промени
на пост стои труда огромен,
а летописците на смени
от всеки въглен правят спомен...
Ще се загубим ние старите,
без клада ний ще прегорим,
но вие, младите, ще сварите
един запален дух значим.
Той парил ни е често дланите,
в загар лицето е красил,
държал е стегнати коланите
и винаги до нас е бил...
Преди сърцето да изстине,
остава бащин скъп завет:
във младите духът да мине
и в тях да спре като обет!

НОВ МУЗЕЙ

Един прославен
плодороден край
държи букет
с история богата –
до дъхав здравец
розата ухай
и в спомени
събужда му душата.
Полегнал,
като румен младенец
е в долината
трудовият град,
край него цъфнал
розовей венец
и образа му прави
вечно млад.
И в този образ,
със легенди сгрян,
ний на дедите
мъдростта ще пазим,
в музея бял
от слънцето огрян
да знаем
що да любим или мразим!

ИЗТОЧНО РАЗШИРЕНИЕ

От изток розов ореол
пропъжда мрак, разгонва сън,
стоманен кран върха забол –
високо горе зъзне вълн.

В краката му панели бели
в редици чакат своя ред.
Не виждаш хора, нито скели,
а стройни блокове отпред.

Стрелата е ръка простряна –
издига, носи и реди,
до вчера голата поляна
със блокове се подреди.

А слънцето върха огряло,
на знамето подава знак,
от вечерта строежа спряло,
го кани да започва пак.

ТРАКИЙСКИ МОГИЛИ

Не една, а безбройно могили
разкрасяват долината ни китна –
внушителен ръст извисили,
те са гледка една любопитна.

С любознателен поглед се взираме,
за да открием следа и пътека
и да узнаем, как в долината
е живял и умирал човекът.

Тук в балканска наша натура
ние търсим старото време,
на тракийският бит и култура,
що дълбоко в недрата ни дреме.

Не щеш ли, истината просветлява –
мълчешком дошла през вековете,
на тракийската стара държава,
не сме ли всъщност, ний синове.

САМАРСКОТО ЗНАМЕ

Не е ли първи този флаг
войската що го получава
и срещу върлия си враг
във смели битки го кръщава?

Не е ли първа клетва бойна
що българинът с радост дал?
Врага със сила многобройна
той с боен дух е удържал.

Не е ли първа таз светиня
събрала тук сърца големи?
България, една робиня,
видя мечтите възкресени.

МЛАДОСТ НАД АЕРОДРУМА

Една крилата младост днес разтваря —
криле за полет жилави и смели,
тя в трепети нечувани изгаря —
за подвизи, каквито сме копнели.
Една крилата младост днес напират —
и твърдостта е първият ѝ блян.
Тя ловко с парашута ще пикира,
в кръга да стъпи винаги желан.
Една крилата младост днес се рее —
в безкрая над просторните полета.
Тя горе до трицвета ярко грее,
от пориви и щастие обзета.
Една крилата младост днес желае —
достойно своя път да извърви.
За трудности не пита и не знае —
дори и люта рана да кърви.

ЗАВРЪЩАНЕ

Далеч си бил и идва ден –
в долината се връщаш накрая.
Тук някога бил си роден
и пристигаш отново във рая.

Пролет е и майският ден
те очаква с целувка гореща.
Този, който е тука роден,
в долината така се посреща!

Как се помни този светъл ден,
на завръщането от гурбет,
в долината нали си роден,
те посрещат със розов букет!

ПОКАНА

Минаваш ли през този китен край,
вървейки тук
за мъничко поспри.
Ела, бъди ми гост през месец май,
та сам да видиш
пламък как цъфти!
Да те помилва вечерник прохладен,
да пиеш тук,
вода и аромат.
И никога да не замръкваш жаден,
останал сам
за всички непознат.
А тръгнеш ли си, ти ще изживееш
една тъга,
стаена в твойта гръд.
По моя роден край ще закопнееш,
та пак да дойдеш тука
други път.

ЗЕЛЕНИЯТ МОСТ

На двата бряга
ръста си прострял
и бащински
им гали рамената,
устоят мъхест
долу се е спрял
и тихо мие
глезени в реката.
А тя шуми
и пръска своя хлад
край белите блокове
наредени,
и освежава
гиздавия град
всред цъфналите рози
посадени.
На тънките
зелени парапети
увисват
като гроздове децата
и ехото,
дошло от смеховете,
се носи
надалеко по реката.

ТРАКИЙСКА ГРОБНИЦА

С отминалото мигновение
историята бавно остарява,
записва се,
а после с дръзновение,
тя в нашите сърца се наслаява.

Навел глава сред рамената
вкоренен в средата на България,
под Средната гора и планината –
един промишлен град,
лежи над стария.

И ето историята ни разлисти
тук слоеве археологични,
за да разберем
че тези корени,
са някъде в недра антични.

Гроб, на наши прадеди –
колет, изпратен във натура,
кивот, запазил отпреди,
заснети във миналото
бит и култура.

От непознат роднина завещание
доставено на точния адрес,
със фрески
и в отлично състояние,
намерили световен интерес.

Замислен и загледан нататък,
затичах по хълма горист.
Но макар
снят да бе кратък,
тук повиках младостта си на бис.

МАЙСКО СЛЪНЦЕ

Майското, утринно слънце огрява –
розови пъпки на храста бодлив,
а когато дъждът превалява,
той пък окъпва цвета миризлив.

Майското слънце грее ли, грее,
а храстът се къпе във пролетен дъжд.
Пъпки разпукват, цвят наедрее
всичко ухае, на шир и на дълж.

Когато майското слънце изгрява
и заблестяват нежни листа,
маслодайната роза дарява –
свойте берачи с дъх на цветя.

ХАДЖИ ДИМИТЪР НА ВРЪХ БУЗЛУДЖА

Във облика народен на герой
остави ни той пример героичен.
Да помним ние как загина той
за своя род погазен и посичан.

Не е ли носил в своите гърди
едно сърце голямо, обичливо,
което във борба за свободи
е съхранявал честно и ревниво?

Голямата му смелост го крепяла
да брани упорито този връх...
Една надежда силно е горяла
до тъй-трагичния му сетен дъх.

И той загина, но на нас остави
любов към род и тази тъжна дата.
И със смъртта към всички ни отпрати,
един завет – да пазим свободата!

БЕЛИЯТ ГЕНЕРАЛ В ШЕЙНОВО

Бразда направил през Балкана,
любов и смелост в шепи сбрал
и огън буен без покана
пренесъл, както обещал.

С премръзнали и люти рани
полето среща своя брат,
и с този огън на славянин
последен бой запалва с яд.

Димят разбитите редути,
заглъхват викове навред.
Ечат последните салюти
и слагат край на мъст и гнет.

Попива братска кръв в земята
от дадения скъп живот.
В признателност и за отплата
в поклон е целият народ!

ИНСТИТУТ

За етерично маслени култури

Денят отхвърля нощната завивка,
спокойно под която ти си спал.
И те събужда с пурпурна усмивка,
починал и отново засиял.

Събуждаш се в града забързан,
в прохладно утро ведър, обновен.
От тихият покой обвързан,
се хвърляш в идващия ден.

Далече от шума суетен
се сгушил този малък кът,
във двора винаги преметен,
високи борове растат.

А в меден съд отприщена водата,
примесена със дъхав розов цвят,
извлича и събира миризмата –
безброй цветчета в капка аромат.

Когато пък отново те завива –
с прохлада и със тъмнина ноща,
тогава ароматът те преспива,
и леко милва те в съня.

ЧУДОМИР

С тънък усет и сърдечност жива,
с простота и непринудена нагласа,
е хващал тема малка, незлоблива,
и слагал хумор
в нея за подкваса.

Езикът му извирал от народа,
искрено и самобитното майсторил.
Излизал от самата му природа
и вместо злъч,
най-искрен смях дарил.

И в този смях, тъй близо до героя,
докосвал чувства живи и сърдечни.
И с думи той разкри душата своя,
защото те са
силни и човечни.

Народното от редовете блика –
във времето ни връща на дедите.
В героите му търсиме прилика,
и виждаме
какви сме ний самите!

ВИДИН ДАСКАЛОВ

Бе твърде млад и влюбено трептеше –
един лиричен, нежен камертон.
Цигулката в ръцете си държеше,
чувствителен към всеки малък тон.

Набираше с труда си висотата –
основата му даде Казанлък.
Как бързо му заякваше ръката,
що движеше цигулковия лък!

Със весел нрав – усмивка непревзета –
уханен гюл, дарен на стара сцена,
като творец във жанра оперета,
привличаше със чар на дамасцена.

По петолинието все нагоре
се извиси добрият музикант.
Изкуството с голяма страст пришпори
с огромната заложба и талант.

И все ухаеше до старините,
на сцената – разцъфнал розов цвят.
За музика искряха му очите,
попили казанлъшки аромат.

Хаджи Димитров четник обесен на площада
в „Казанлък“ през 1876 година.

СТЕФАН ОРЕШКОВ

Млад е бил и много млад разбрал
колко е красива
равнината.

Млад е бил, но пътя си избрал –
Най-опасен,
този на борбата.

Буюн бил и сам си закачил
въжената примка
на главата

и от тук тирана заклеимил –
горд, с една усмивка
на устата.

Млад загинал, милост не поел,
не видял героят
свободата,
но оставил име на орел –
волно да кръжи
над долината!

ЗА ТЕБ

Ще понасям, вятър да ме брули,
вятър буен идващ от Балкана!
Розов храст ръцете ми да жули —
само в долината да остана!

В орехова сянка да настина,
да получа даже тежка рана!
Морен планината ще премина —
само в долината да остана!

В плодна нива, в кичеста градина
плодове да събирам за прехрана.
Казанлък е важната причина —
само в долината да остана!

Вишна да надращи ми очите
до вода студена на поляна.
Да умра заровен при дедите —
само в долината да остана!

ПРОХОД НА РЕПУБЛИКАТА

Сърцата младост все залива
със дързост своя нов живот
и във труда си тя открива
стремеж към полет и възход.

Във подвизите грее цяла,
с делата си лети напред.
Любимо знаме е развяла
до бащиния скъп завет.

Лети по друмищата бели
само с мисълта за тях,
а пътя, който е поела –
да го извърви без страх.

Тя иска тука, в планината,
да влезе в бялата ѝ гръд
и с прохода към долината
до розите да има път.

РОЗИ КРАЙ ПЛЕТА

Най-хубавите рози посадени
са тези на
външния плет.

С цветове сякаш засмени
ни гледат
и кимат отвед.

Когато са те нацъфтели,
с любопитство детско
надничат
и до плета хората спрели
с аромата си нежно
привличат.

И се разнася далече, далече
тоз мирис
от розов букет.

И вече по-бодър и весел
повдигаш
брадичка напред.

ИМПРЕСИЯ

Догаря слънчевият залез,
прибира
светъл ореол.
За сън се готви красотата
във розовия
цъфнал дол.
Цветчета розови се свиват
по дремещия
вече трън,
дъхтящи рози пак заспиват,
отпуснати
в уханен сън.
Почива живата природа,
а хладен вятър
закъснял
се сгушва в сънените рози,
от тичане
изнемощял.

23-ти ШИПЧЕНСКИ ПОЛК

Твоят кръстник беше свободата,
що изгря
над нашия народ.

В своя дом прибра те долината,
за да те дари
със нов живот.

Ти си продължение и слава,
що остави
наш славянски брат.

Приюти те във прегръдка здрава
с чиста обич
розовият град.

Ти, Девета борбена дружина,
с опълченски
пламък избуял,
не посрами своята Родина
и на пост застана
вече зрял.

Тъй закърмен със победи в боя,
верен страж
на мирния живот —
полк любим, не изостана в строя,
в своя дълг
към нашия народ.

АЗ ТЪРСЯ СВОЯ ДОМ

Съдбата ме изпрати твърде млад
далеч, далеч от моя роден град
и там ме грабна в якия си скут
един възторжен, благороден труд.
Тук младостта изцяло се отдава
в голяма битка за пари и слава.
Сега, когато сняг е във косите,
нарамил съм смирено старините.
И тихо, развълнуван, мълчешком
потърсих мястото на своя бащин дом.
Очите ми във спомени се взират,
картините във детството се спират,
но никъде – ни къща, нито двор,
дувар кирпичен или пък обор?
На мястото на бащината къща
един огромен блок сега разгръща
като крила просторните балкони
с красиви парапети и наклони.
А долу малка розова градина
със натежали гроздове лозина,
която посадил във чест на мен,
татко, на рождения ми ден.

ЗАЩО ПОЕТЪТ ИСКА

Защо поетът иска да премине
през цъфналите розови градини?
За мъничка целувка вдъхновение,
заради сърдечното вълнение.
Защото го замайва аромата,
от уханието нежно на цветята!

Защо поетът иска да поседне
и цъфналите рози да погледне?
Едно омайно чувство го прегръща,
отива си, а после пак се връща
И пие еликсира той, не спира,
щастлив, че е във розовата нива!

Защо поетът идва да скицира,
тоз литнал аромат в ефира?
И въпреки ръцете му надрани,
той радва се на розите набрани!
На любимия човек той с радост носи,
сърцето си и тез уханни рози.

ОТКРОВЕНО

Аз съм далече от тебе любими,
далече във чуждия свят,
но в мене е винаги твоето име –
мой роден, мой радостен град!
Когато лицето ми вятър погали
и тръпки ме щипнат от хлад,
за тебе се спомени вдигат заспали,
мой роден, мой руменен град!
Когато в ръцете си роза поема
и блисне ме скъп аромат,
отгдето във очите ми влага се взема,
не зная, мой приказен град!
Прости ми...
Не съм те покрил със забрава,
в двубой, с носталгичния глад,
и в спомени още по-ярки тогава –
изгряваш до мен, роден град!

ПЛАВАНЕ

През цъфналата долина –
на кораб белите платна
попътен вятър ги надува
и кара кораба да плува...

Отпред са розовите ниви,
трептят вълни едни красиви
и корабът с едно желание
се врязва във това ухание.

Вълните – вятърът вълнува!
В платната вятърът лудува!
Разплискват аромат цветята,
дъхти на рози долината!

И колкото навътре плува,
на този кораб му се струва,
че няма място по платната
не напоено с аромата...

През цъфналата долина
плющят тез корабни платна.
Попътен вятър ги издува –
цял ароматен плува, плува!

НЕ МЕ КОРИ!

Не ме кори, мой роден град!
На слабост воля дал,
аз бях неук и твърде млад –
напуснах те без жал.

Сега в науката съм пръв,
аз всичко мога, знам,
но в мене блика друга кръв –
на други хляба ям.

Не ме кори, мой роден край,
че малко съм ти дал!
Ти стана и без мене рай
със облика си бял!

За други градове се трудя,
а ти си все назад.
Не спя и винаги се будя
с вина по своя град.

Не ме кълни, не ме кори,
забравил съм те, знам.
Сега съм пълен със пари,
но пълен и със срам!

БУКЕТИ

Букети от рози да сбираш, да сбираш ,
над струи уханни глава да сведеш,
от тоз аромат дъха си да спираш,
замаян от нежния розов цъфтеж.

Букети от рози да трупаш, да трупаш,
в ръце да държиш цвета миризлив.
Сърдечния ритъм така да разтупаш,
надраскан до лакти, да бъдеш щастлив.

Букети от рози да виеш, да виеш,
на красотата им ярка да се отдадеш.
Ароматът им чуден да пиеш, да пиеш,
във техния плен изпълнен с копнеж.

Букети от рози да носиш, да носиш,
та сам да потънеш в аромата им свеж.
От Господа дълъг живот да изпросиш,
на внуците тази любов да дадеш.

ЛЕТЕЖ

Решил да яхна вятъра крилат –
почувствах как сърцето ми пулсира,
тогаз, повиках го кат' роден брат –
самотен конник полетял в ефира.

Та в тези струи пълни с аромат,
аз вкопчих се за буйната му грива
и окрилен във този пътър свят,
понесох се над розовата нива.

Напира вятърът във пролетния ден,
далеч, далеч разнася аромата.
Аз целият, напълно упоен,
от щастие не стъпвам по земята.

СЪРЦЕ

На розовата долина сърцето
е моят китен роден град.
Годините минават – ето,
то бие, бие с ритъм млад.

То бие с обичта в гърдите,
сърце под слънчевия свод.
Ний в пулса му туптим честити,
все заедно в един живот.

Тупти сърце, тупти сърце,
тупти в гърдите без да спиращ,
починеш ли за миг поне,
почиваш докато почиваш.

СЕГА СМЕ РАДОСТНИ

Да газиш ядно този смел народ,
пет века гордостта му да ломиш
да му отнемеш волния живот
и вярата му с огън да гориш.
Съдбата му с години да затриваш,
мечтите му със сатанинска стръв:
навсякъде свободно да убиваш,
да пиеш алчно християнска кръв.
И колко време чака този род
врагът да се насмуче до насита,
да се изхранва с неговия плод
все с явна разточителност открита?
Годините стопиха вековете,
а вековете се броят на пръсти.
И въпреки гнета и страховете
народът оцеля и днес възкръсва!
Затуй са жертвите безбройни!
За бъдещето – всеки мило дава!
Сега сме радостни че сме свободни
и българи във собствена държава!

ЖЕЛАНИЕТО

Щом спре сърце във изнемога
и падна
в гроба си студен,
със страх сърдечен моля Бога,
във рая
да съм посаден.
Да мина лесно през вратата,
оставил
светското зад мен.
И стъпил вече на тревата,
да видя
рози в този ден.
Дори земята да погълне
останките
от този свят,
аз тук отново да намеря
ухание
от моя град.
Затуй със сълзи моля Господ,
да ме приеме
в тоз приют
та в розово благоухание,
да вляза
в райския уют.

МАЗАЛАТ

Щом всяка сутрин вперя взор
към западния край на долината,
огреният от слънце кръгозор
блести като елмаз от светлината!
Защото тя погалва най-напред
на гордия масив върха безлюден
и виждаш как през облачен просвет
ни гледа вече Мазалат събуден.
Не чакаш миг – лъчите се надигат
и долината грейва позлатена.
По цветовете капките премигват
в зората заблестяла обновена.
Че този връх не е ли часовой?
Не е ли част от родния Балкан?
Та дъжд и мраз посреща първи той,
от запад щом се понесат насам.
Не е ли този страж успял
от вихрите да пази долината?
И там, на изток, погледа си спрял,
да види мирен труд във равнината.

РОЗОВА ВОДА

От розова вода загребал аз,
със шепи пълни
мокря си косите.
Това е все едно във розов храст,
да потопиш
разплакани очите.
Ухание се впива като живо
и моят дъх
пресеква изведнъж.
А ароматът плиска ме щастливо,
ка̀т' оросен
от хладен летен дъжд.
Залепнали от влага са косите
и в мен гори,
дори не чувам глас.
Ослушвам се, отварям си очите
и виждам,
че съм вече розов храст!

РАВЕН ПЪТ

Виждам равен път обхождащ долината,
онзи път —
с извивки украсен,
що сутрин да ме води в равнината,
и с който
аз пътувам всеки Божи ден.
Прашен край зелени ниви да минава,
да наднича
в плодния листак,
тихо в слънчевия ден да припълзява,
спрял
до цъфналия храсталак.
Леко през ливадите да се провира,
да почива
в сенките на хлад
и накрая изморен да се прибира,
във своя,
роден, хубав, слънчев град.

РОЗОБЕР

Да се гмурнеш в пламъци от рози
и потънеш в розов аромат,
с дъхавия вятър да се носиш
ободрен и много, много млад!
И усмивката със песента в полето,
да не секва в пролетния ден,
розобер е – времето в което,
на самите рози си във плен.
А на изток слънцето засмяно
с диска си изскочи ли червен,
поздравява станалите рано
с обещание за слънчев весел ден
Смях през смях, ехото повтаря –
хълмовете весело кънтят,
за розобер сърцето ми изгаря
с приятели и много аромат.

ЕЗЕРОТО

Дали езеро била е долината,
брегът на изток се навежда,
през процепа изтича му водата
и дъното оголено проглежда?

С години буен вятър семена
по плодното му дъно е засявал,
растат дървета с чудни имена,
вятърът пък, пръв земеделец станал.

Венецът на творението – човекът,
съгледал тази пищност избуяла,
тук заселил се от памти века
и с него от тогава заживяла.

Потомците сега на долината –
родените, щастливите сме ние,
обичаме града си и земята,
и тази обич никога не крием!

УТРО

Да срещна изгрева във розовата нива,
и пурпурни лъчи да ме залят.
Когато розовото в розово прелива,
от гледката очите ми немяят.

Росата е сребриста и трептяща,
и част от тази дивна красота,
а розите, доскоро още спящи,
събуждат се с прозявка на цвета.

Разпукано е дъхавото цвете,
напълнено със девствен аромат,
то – ангелче разперило крилете,
раздава радост, в този хубав град.

МОЯ ГРАД

Дали е стар, дали е млад,
но аз обичам моя град,
тук премина младостта ми,
тук ще срещна старостта.

Дали е беден, дали богат,
аз пак ще любя моя град,
защото тук съм се родил
и корени съм вече впил.

Дали той грозен е или красив,
но аз във него съм щастлив,
не мога аз без моя град,
дори и да изпитвам яд.

Дали последен или пръв,
за него ще пролея кръв,
защото тук е моят род
и вярата в един Господ.

ИЗВОР

Извор с аромат е долината,
тя със свежи мисли ни дарява,
а розата - царица на цветята,
долината цяла разкрасява.

Извор на история богата,
съхранила българското племе
още от античност не позната
и през героично бурно време.

Извор е на красота голяма
с плодовете си – ни радва,
а водата – като нея няма –
сякаш пиеш еликсир на сватба.

Извор на нечувано ухание,
извор на божествена прохлада,
наш живот е и дихание –
жадни, всички пием със наслада.

ВЯРНОСТ

На мой'та майка верен съм до край
и спя спокоен в плодната ѝ гръд,
край градините ѝ розови, през май,
тя ме приспива в родния ми кът.

На мой'та майка верен съм до край
от водата и щастлив ще пия,
тук въздуха от розите ухай
и красота която преоткривам.

На мой'та майка верен съм до край
и с радост тук живот да изживея,
сърцето и душата ми мечтай
тук, във този край накрая, да изтлея.

ПАВЕЛ БАНЯ

И даде Бог, горещ кристал,
изтичащ тук от майчината гръд,
та бликналият течен минерал
да бъде лек за болната ни плът.

Сгушен във полите на гората,
пресреща Тунджа за да я напие
и утолен от нейната прохлада,
във розите побърза да се скрие.

И този кът със тишина дарен,
посреща всеки – сиромас и крал,
за да го изпрати обновен,
щастлив, че е отново оздравял.

Не затова ли Павел тук градил,
та впримчил той и укротил водата
и на наследниците свои подарил –
името си, вкоренено във земята.

ТЕАТЪР „ИСКРА“

Стара бъчва пълна със пелин,
в която се добруват стар и млад.
Бял мъдрец, подпрян на своя син –
така вървят, по тоз неравен свят.

А радостта размахала крилете,
за полет се приготвя устремена,
старците пък с пръчица в ръцете,
даряват с опит младежта на сцена.

Благоухание притихнало в цвета
е тази сцена оросена от таланти,
палат даряващ ни искра,
разпалваща творци и фигуранти.

Опиянена от сърдечно вдъхновение,
на хората поднася своите чувства.
Напълвайки очите им с вълнение,
отдъхнали в живота пак ги пуска.

Повече не знам какво да кажа,
в казанлъшко всички се познаваме.
Елате, за да ви разкажа
за бъчвата, в която остаряваме.

ИВАН МИЛЕВ

Народното ни творчество прегърнал
с една любов,
с една сърдечна сила
и с жар в родината превърнал
едно изкуство
в тема многокрила.
А искрената близост, с простотата –
първична, ценна,
видима победа,
той малък я открил във долината,
която го родила и отгледа.
Творец, мечтател – той ни покорява
със родното,
в което е увлечен.
И с яркостта на багрите успява
да ни съгрее
с огъня му вечен.

ХОТЕЛ КАЗАНЛЪК

Чисто бяла снага извисил,
като бяла си роза напъпил,
елегантно застанал, със стил,
ти си здраво в центъра стъпил.

На площада поглеждаш смълчан,
че над тебе изгрява прохладен,
затова си от слънце огрян
и на своите гости отдаден.

Ти във хорската глъчка добруваш,
те те толкова много обичат.
Постоянно със радост празнуваш,
та казанлъчани с теб да се кичат.

На тази дата град „Казанлък“ е освободен
от османско робство.

9-ти ЯНУАРИ 1878 ГОДИНА

Пет века по тази земя плодородна
народ християнски се валял във прах,
за феса – земята била е свободна,
калпакът живеел във гнет и със страх!

И робството в мъки и тежки закани
течало в униние ден подир ден,
пет века блестял над глави ятаганът,
пет века гърбът бил пробождан с остен.

А време за бой и отплата все има.
Дойде и редът на големия враг,
а после дойде свободата любима,
в ръката развяла трицветния флаг!

Една светла дата пред нас оживява,
народът остава без своя тиран.
Далече тиранът на юг заминава,
далече и вече остава си там!

ХРАМ–ПАМЕТНИК „ШИПКА“ „РОЖДЕСТВО ХРИСТОВО“

Щом запали се сутрин зората
и пробужда се новият ден,
заблестяват лъчи в долината,
от които си ти заплепен.

Те се вплитат в росата сребриста,
що целува на розата цвят
и горят в признателност чиста
към незнайния руски солдат!

И пречупени в багри игриви,
във кубетата златни искрят!
Всред балканските сини масиви
като буйни огньове горят!

Тук, от скъпия спомен в Балкана
тъй лъчисто и ярко блестят,
а огромната сива камбана,
бие там, где героите спят!

ЛЮБОМИР КАБАКЧИЕВ

Две големи очи със любов ни поглеждат
и дълбоко замислени поглед навеждат,
към светлата сцена, в сърцето със жар,
за да открият пред нас своя дар.

И ето, разказът мигом пред нас оживява,
в очакване залата дъх затаява,
заживявайки заедно с тази съдба,
въплътена изкусно в прекрасна игра.

Когато цялата зала еhti от наслада,
под възторзите бурни, завесата пада,
зад нея погълнат актьор побелял,
най-прекрасния миг разцъфтял.

СИН НА ДОЛИНАТА

Немирен вятър и коси развява,
и срича стих за песен нов,
тя, долината първа го запява,
прегърнала детето си с любов.

Развяла розова премяна,
ухаеща на шир със аромата,
тя милва чедото засмяна,
и рози кичи му в косата.

Във любовта ѝ безгранична,
синът расте и хубавей,
та таз красавица митична,
със него все да се гордей.

Тя кръстила го Казан — лък —
казани гюлови кове,
оръжие до розов стрък.
Красив и здрав народ расте.

КАЗАНЛЪШКА РОЗА

Въздържам се,
готов да изрека,
ония думи
пълни със омая,
които
в пълноводната река
на чувствата си
искам да призная!
И тази радост
в цъфналата нива –
далеч, далеч
на розов цвят ухай,
със пролетта
пристигнала щастлива,
за да разцъфне
в дъхавия Май!
Тя слава
е набирала с години,
плетяла
казанлъшки плетове
и затова
във китните градини –
единствена
царица се зове.

СТАНА

Рано стана баба Стана,
в късни тихи доби.
Сук закуска тя припряно
още в бели роби.

Скоро тук снаха ще има.
Води син ѝ Милодраг.
Ще я примени за зима
със дебел сукман за сняг.

Затуй извадила бе стана,
от прашния килер.
И го курдисала от лане
до стария миндер.

Сукмана трябва да е снежно бял,
със рози за шевица
на белия зелен с червен огрял
низ от огърлица.

Огърлицата обгръща
момините пазви.
А нозете пък загръща
от сплетни със язви.

И ето, зимата настана,
стана сутрин, във натрупа.
Стара станала бе Стана
но със стана тупа-тупа.

ДА ПОКЪЛНЕШ ТУК

Тоз, който иска да поникне
в града на розовия цвят,
той трябва първо да обикне
усмивката на този град.
И в неговата силна гръд
спокойствие човек намира.
Затуй е плът от тази плът
и в вените му той пулсира.

Тоз, който иска да поникне
в града на розовия цвят,
той трябва второ да надникне
отвъд повърхностния свят.
От лъв водата да напие,
Тюлбето да изкачи.
И точно тука да открие
любов, която му личи.

Тоз, който иска да поникне
в града на розовия цвят,
той трябва трето да проникне
в сърцето на самия град.
И в ритъма му да усети
живителната му среда.
И не с фанфари и тромпети
с едно сърце да са с града.

ПРОЛЕТНА ФЕЕРИЯ

От ведрия простор на планината
събрали аромати от гората
сруят прохладни ветраве
пришпорват майското небе.

А пролетта дошла е в полето
запретнала ръкави за брането
на разцъфналия розов цвят,
омаял долината с аромат.

От мириса вятърът се спира,
прехласнат бавно замира
и поздрав на розите праща,
като нежно едва ги разклаща.

Младостта своя устрем насочва
и празникът розов започва.
Този празник го всеки обича,
у нас розобер се нарича.

МЪЧЕНИЦИ В ХРАМ СВЕТИ „ИЛИЯ“

На жертвеник стояха те самите,
сърцата им във вярата горяха.
Убежище бе храма, за душите,
на тоз олтар телата им изтляха.

На горе се понесоха свободни,
политайки над върлия си враг.
Като елени на потоци водни,
препуснаха към бащиния праг.

И днес се молят тихо те за нас
на Господ, за да ни помага.
Това е роден казанлъшки квас,
що Свише тука се залага.

Сега расте градът и хубавей,
набъбва от кваса Господен.
Безблагодатен кой ще оцелей
във този век забързаносвободен.

И нека в парка мощите да спят
в покоя, който днес ги утешава.
Душите пък во веки ще искрят
от любовта, що Господ им дарява.

КРАТКИ ПЕСНИ

Прелели с обич,
все по роден край –
са песните ми кратки и човечни.
Над долината,
цъфнала през май,
се стелят чувства скъпи и сърдечни.
Пристига пролет
или си отива
горещо лято, вятър ли поява,
все тази обич
вечно ме опива,
все тази роза, що не прецъфтява.
Заспивам, ставам,
в сънища лудея,
политайки простора аз разсичам,
как искам,
долината да възпея
и да призная, колко я обичам!

СЪДЪРЖАНИЕ

ПРЕДГОВОР	3
РОДЕН В ГРАДА НА РОЗИТЕ	4
РИСУВАМ ГРАД	6
ГНЕЗДО В РОЗОВИЯ ХРАСТ	7
МАЙКА	8
ЛЪВОВА ЧЕШМА	11
ГРАДОВЕ	12
ЧУЖДЕНЕЦ В РОЗОВАТА ДОЛИНА	14
ДЕВИЧЕСКИ МАНАСТИР	15
ТУНДЖА	16
КАЗАНЛЪК ПРИСТАНИЩЕ НА РОЗИ	18
РОЗОВ ХРАСТ	19
РОЗОВ МУСКАЛ	20
МЕД ОТ РОЗИ	22
ГЮЛОВА РАКИЯ	23
РОЗИ ЗА ВЪЗПИТАТЕЛКАТА	24
ОБИЧ	26
СЕФТОПОЛИС	27
ОПЪЛЧЕНСКИ ДРУЖИНИ	28
НЕ ТЕ ЗАБРАВЯМ ГРАД	30
ДОЛИНА НА МЕЧТИТЕ	31
ОРЛОВО ГНЕЗДО	32
ПРАЗНИК НА РОЗАТА	34
ВЯТЪР НАД ЯЗОВИРА	35
ГЮЛПАНА	36
СЛАВЯНСКИ ОГНЬОВЕ НА ШИПКА	38
ЕМАНОИЛ МАНОЛОВ	39
ВИШНЕВ ГРАД	40
ПЕТКО СТАЙНОВ	42
РОЗАРИУМ	43
ХУДОЖЕСТВЕНА ГИМНАЗИЯ	44
СКЪП ЗАВЕТ	46
НОВ МУЗЕЙ	47
ИЗТОЧНО РАЗШИРЕНИЕ	48
ТРАКИЙСКИ МОГИЛИ	50
САМАРСКО ЗНАМЕ	51

МЛАДОСТ НАД АЙРОДРУМА	52
ЗАВРЪЩАНЕ	54
ПОКАНА	55
ЗЕЛЕНИЯ МОСТ	56
ТРАКИЙСКА ГРОБНИЦА	59
МАЙСКО СЛЪНЦЕ	60
ХАДЖИ ДИМИТЪР НА ВРЪХ БУЗЛУДЖА	62
БЕЛИЯТ ГЕНЕРАЛ В ШЕЙНОВО	63
ИНСТИТУТ ЗА ЕТЕРИЧНО МАСЛЕНИ КУЛТУРИ	64
ЧУДОМИР	66
ВИДИН ДАСКАЛОВ	67
СТЕФАН ОРЕШКОВ	68
ЗА ТЕБ	70
ПРОХОД НА РЕПУБЛИКАТА	71
РОЗИ КРАЙ ПЛЕТА	72
ИМПРЕСИЯ	74
23-ти ШИПЧЕНСКИ ПОЛК	75
АЗ ТЪРСЯ СВОЯ ДОМ	76
ЗАЩО ПОЕТЪТ ИСКА	78
ОТКРОВЕНО	79
ПЛАВАНЕ	80
НЕ МЕ КОРИ	82
БУКЕТИ	83
ЛЕТЕЖ	84
СЪРЦЕ	86
СЕГА СМЕ РАДОСТНИ	87
ЖЕЛАНИЕТО	88
МАЗАЛАТ	90
РОЗОВА ВОДА	91
РАВЕН ПЪТ	92
РОЗОБЕР	94
ЕЗЕРОТО	95
УТРО	96
МОЯ ГРАД	98
ИЗВОР	99
ВЯРНОСТ	100
ПАВЕЛ БАНЯ	102
ТЕАТЪР „ИСКРА“	103

ИВАН МИЛЕВ.....	104
ХОТЕЛ КАЗАНЛЪК.....	106
9–т ЯНУАРИ 1876 ГОДИНА.....	107
ХРАМ–ПАМЕТНИК „ШИПКА“	108
ЛЪБОМИР КАБАКЧИЕВ.....	110
СИН НА ДОЛИНАТА.....	111
КАЗАНЛЪШКА РОЗА.....	112
СТАНА	114
ДА ПОКЪЛНЕШ ТУК	115
ПРОЛЕТНА ФЕЕРИЯ.....	116
МЪЧЕНИЦИ В ХРАМ СВЕТИ „ИЛИЯ“	118
КРАТКИ ПЕСНИ	119